

“El marxisme continua vigent”

El secretari general de CCOO del País Valencià anuncia que l'informe Abril podria fer que tornara l'esperit del 14-D la pròxima tardor i és un ferm partidari de la unió amb UGT. Per a Antonio Montalbán la lluita cotinua.

L' estiu ha calmat la discussió sobre el pacte de competitivitat, però tot fa pensar que continuarà a l'hivern

— El pacte de competitivitat va fracassar en el seu primer intent perquè, al nostre parer, hi havia molta retòrica però no es va demostrar cap voluntat per part dels dos pilars bàsics que han de sostenir aquest acord: la patronal i el govern. Ells plantejaven el pacte en termes de moderació salarial i rebutjaven, l'una darrere de l'altra, totes les reivindicacions del moviment sindical. No es pot anomenar seriosament converses al que va tenir lloc entre els mesos de juny i juliol.

— *Els empresaris s'han negat rotundament respecte a la proposta de repartir beneficis.*

— Sí, i això no és raonable. ¿Amb quina autoritat moral pot anar un empresari a dir-li al treballador que s'estrenya els cordons perquè hi ha dificultats si després hi ha un benefici ampli? ¿Per què no és capaç de destinar una part, no la més gran, que ha d'anar a la inversió, als treballadors? Si això no va endavant, no veig cap possibilitat d'acord.

— *Sembla, doncs, que és difícil arribar a un consens*

— Sí i, a més, ens han clavat l'informe Abril que perjudicaria les rendes més baixes molt greument si es duia a la pràctica i això no ho podem permetre.

— *Però cap partit s'hi ha decantat a favor.*

— En efecte, fins i tot el Partit Popular ha fet esmenes

al text, però és la base de negociació del govern.

— *Tant des de CCOO com d'UGT es digué que si l'informe Abril arribava a aprovar-se podria repetir-se un 14-D. ¿Ho veu possible?*

— Tal com es va donar aquell 14-D és difícil, però sí que es donaria una presa de posició ferma, amb mobilitzacions de tota mena, amb manifestacions i aturs. A una agressió com aquesta caldria donar una resposta contundent. I jo crec que els sindicats i els treballadors en som ben conscients.

— *¿Què queda d'aquella jornada de reivindicació?*

— La constatació que l'enteniment i la unitat van endavant, que no té sentit la divisió entre els dos sindicats principals com existia abans. La patronal ens va guanyar en tots els fronts. Si analitzem el període en què vam anar desunits, veurem que va ser aleshores quan es disparà la taxa d'atur, quan ens clavaren aquell estatut del treballador que sembla contra el treballador i quan el mercat de treball es destrossà. Ara tenim més consciència del valor de la unitat i això és el més important.

— *¿La unitat amb UGT és una meta abastable?*

— Sí, sempre ens hem manifestat partidaris de l'existència d'una sola central sindical. La veritat, però, és que jo, a diferència del que es podia entendre en les manifestacions d'Antonio Gutiérrez, i basant-me en la realitat que tinc ací, al País Valencià, veig lluny la unitat orgànica. Crec que cal poten-

ciar més la unitat d'acció, l'enteniment entre els dos sindicats. Cal cremar una fase amb l'elaboració de propostes comunes i l'assoliment d'un espai més gran. Hem d'anar cobrint una sèrie d'etapes.

— *¿Però el final desitjat és la unitat orgànica?*

— Sí, clar, i un sol sindicat. No té sentit negociar en inferioritat de condicions, davant una patronal unida i un govern fort. La divisió ja ens col·loca en mala posició.

— *Malgrat els seus desitjos d'unitat, els sindicats encara tenen pendent l'assignatura de la baixa afiliació*

— Sí, és cert, però no seria correcte llançar la principal culpa als sindicats. En qualsevol cas estem augmentant. Nosaltres, CCOO del País Valencià, per exemple, hem passat de 50.000 afiliats a 70.000 entre congrés i congrés. La nostra anàlisi de les raons que fan que la taxa d'afiliació siga tan baixa, i això és molt perjudicial per al treballador, ens diu que l'actitud antisindical del govern és fonamental.

Això es veu quan no torna el patrimoni sindical, quan no fa lleis que ajuden a la formació dels sindicats i quan no dona cap competència als sindicats. Però, a més, hem de tenir en compte que nosaltres naixem a la legalitat en un moment de crisi econòmica que no incentiva l'afiliació, sinó que fomenta l'individualisme.

— *¿En quin estat es troba el diàleg amb la Generalitat valenciana?*

— Les relacions entre el go-

vern autònom i CCOO han estat presidides per una falta quasi total de contacte. Nosaltres hem fet un estudi profund de la realitat socio-laboral del País Valencià i la situació és molt preocupant. El mercat laboral s'ha convertit en una autèntica selva. La petita i mitjana indústria tradicional s'afona a poc a poc sense que hi haja cap pla de reforma, la taxa d'atur és superior a la mitjana de l'estat i hi ha molta gent que rep unes pensions de misèria, no sé si per la tradició del treball submergit o per què, però és així. Tot això és una preocupació constant en els discursos del president Lerma, que he rellegit durant l'estiu, però jo no hi veig més que retòrica perquè encara espere normatius suficients per a evitar el deteriorament que patim. Ells ens parlen de competitivitat i de millora però no aporten res per a la formació del treballador que també l'està demanant. Els pressupostos de les empreses per a formació són ridículs i, a més, els cursos estan molt mal gestionats. Els sindicats hauríem de tenir més marge per a col·laborar-hi.

— *La qüestió de l'habitatge també és preocupant*

— Sí, però només es parla de Barcelona i Madrid quan a València ja hi ha moltes rendes que no poden pagar els lloguers; perquè de comprar, ni en parlo. La solució són més pisos de protecció oficial i més sòl públic per a les cooperatives sense afany de lucre. Al mercat hi ha una especulació tremenda i el govern ha d'alliberar sòl com si-



ga, expropiant i indemnitzant com calga perquè els propietaris no han de perdre diners, però no ho fa. Nosaltres tenim més de 500 persones apuntades en les cooperatives que hem creat, i el nombre va en augment, però no tenim sòl. Això paralitza totes les nostres iniciatives.

— *¿En quina mesura poden afectar els esdeveniments de l'URSS i el bloc de l'Est al moviment sindical?*

— El moviment obrer s'ha basat en dos pilars, el sindical i el polític, i els països on hi havia sindicats forts i una majoria de partits socialistes o comunistes és on els avanços del moviment obrer han estat majors. Tot el que siga un enfebliment del moviment obrer en la seua vessant política o sindical és negatiu i això ho notarem tard o d'hora.

Respecte a la polèmica organitzada al voltant de la dissolució del PCE, *(i s'avança a una pregunta imaginada)* crec que no té sentit. S'està fent de pressa i sense anàlisi, al caliu del que està passant a l'URSS, com si el PCE fóra corresponsable, que no ho és, perquè tothom sap que no té res a veure amb el PCUS. A mig termini no té sentit mantenir el PCE dins Esquerra Unida, però això s'ha de meditar.

— *El marxisme, que ha estat fonamental per al treball dels sindicats, està per a molts analistes tan mort com el comunisme.*

— Jo crec que el comunisme és una etiqueta bastant gastada, però considere que, per molts anys, el moviment obrer es nodrirà del marxisme i que el marxisme, que és una paraula tabú per als que ara tenen ambició de poder, continua vigent. La moguda ha estat molt forta però no crec que altere el sistema ideològic.

Jordi Sebastià